

Carles BATLLE. Director

editorial

Arran de l'edició del llibre *August Strindberg* (publicat conjuntament per l'Institut del Teatre de Barcelona i l'editorial Comanegra¹), el dia 9 d'octubre de 2019, la revista *Estudis Escènics* (en col·laboració amb la Facultat de Filologia i Comunicació de la Universitat de Barcelona) va organitzar una jornada de debat al voltant de l'autor suec, de la seva obra i de la seva influència («*Sóc contemporani! Strindberg i el teatre d'avui*»). No calia cap pretext. Ja fa més d'un segle que l'obra de Strindberg va saber trobar les formes adequades per *confrontar* els seus coetanis, de manera profunda i punyent, amb els conflictes tant socials com individuals del seu temps. No és estrany, doncs, que la seva escriptura inspire, encara avui dia, els dramaturgs i els realitzadors escènics en el seu intent decidit d'anar més enllà de les convencions i els límits estètics i ideològics que marca l'actualitat. Al capdavall, sempre es tracta del mateix: aconseguir una dramaturgia autènticament *intempestiva* (contemporània). I sembla evident que Strindberg pot servir de bona guia per atènyer aquest objectiu.

Per al «Dossier» associat a la jornada, hem seleccionat, entre totes les activitats que s'hi van presentar, un recull de les contribucions més interessants. En primer lloc, la ponència de qui ha estat un dels màxims estudiosos de l'obra d'August Strindberg, Jean-Pierre Sarrazac, que no fa gaires anys va publicar el seu inestimable estudi *Strindberg, l'Impersonnel*. Sarrazac relata, amb profusió de documents i dades, el seu *recorregut* prop de Strindberg, des de la pulsó pedagògica dels anys setanta i els seus diversos treballs escènics (com a director i dramaturg) fins als seus reconegudíssims estudis teòrics sobre la matèria.

Al seu torn, Teresa Rosell, professora de teoria de la literatura i de literatura comparada a la Universitat de Barcelona, estudia la manera com l'obra d'August Strindberg dinamita la forma i el fonament del drama (categories com ara situació, acció, conflicte o gruix psicològic dels personatges). Concretament, se centra en *La sonata dels espectres*, on es mostra una clara

1. A l'enllaç <<https://sites.google.com/institutdelteatre.cat/jornada2019>> podeu consultar el programa, els vídeos de les ponències, així com material complementari de la jornada.

pèrdua de referencialitat i on s'inaugura la tendència cap al subjectivisme (una altra mirada sobre la realitat que provoca estranyesa i genera suspicàcia pel que fa a la configuració de la identitat moderna).

Tot relacionant cinema i teatre, Imma Merino, especialista en història del cinema a la Universitat de Girona, s'atura a analitzar l'influx de Strindberg sobre la filmografia d'Ingmar Bergman. El cineasta, que també va dirigir nombroses obres teatrals de l'autor suec, va pouar de l'obra de Strindberg per construir els seus drames cinematogràfics com una exploració del dolor humà, del malestar de les relacions amoroses i sexuals, dels morts convertits en fantasmes que persegueixen els vius, dels límits incerts entre la realitat i el somni, entre altres qüestions.

Finalment, dues aportacions més. La comunicació de la qui, probablement, és la màxima traductora de l'obra de Strindberg al català, Carolina Moreno, que s'apropa a una de les peces més reconegudes del dramaturg, *La més forta*, amb el desig d'endinsar-se en el «terreny ignot» de la creació artística «en llibertat» de l'autor suec. I, en darrer terme (a la secció «Documents del Dossier»), la reflexió que ens brinda el professor, dramaturg i director francoruec Jonathan Châtel, arran de l'experiència que va suposar presentar ara fa uns anys la seva aclamada dramaturgia del *Camí de Damasc* al Festival d'Avinyó (*Andreas*), des de les etapes estructuradores de l'adaptació a la re-escritura de l'obra original.

D'altra banda, l'apartat «Teoria» de la nostra revista recull articles de temàtiques diverses (alguns sorgits de les *II Jornades d'Investigació en Teatre Independent*, MUTIS, fetes la primavera del 2019 a l'IT). Des d'experiències performatives radicals en diversos teatres de Barcelona als últims anys (amb noms com ara Sònia Gómez, David Espinosa, Roger Bernat, Lidia González Zoilo, Àlex Serrano o Ferran Dordal) a la història d'iniciatives teatrals de gran interès (algunes de pretèrites, com ara el Pequeño Teatro Dido, responsable entre altres de la introducció del «teatre de l'absurd» a l'escena espanyola, i algunes altres de més recents, com ara el Laboratori d'Acció Escènica Vladimir Tzekov, de Granada) passant per la poc coneguda història de l'Escola d'Art Dramàtic que es va vincular a la colònia d'artistes de la ciutat de Darmstadt, liderada per Joseph Maria Olbrich i Hermann Bahr, que cap al 1900 es van inspirar en el sistema Stanislavski.

Esperem que sigui, com sempre, del vostre interès. Us convidem a repassar i a llegir tot l'històric de la nostra revista i, especialment, el resultat dels tres darrers números (els primers de nostra nova etapa digital).

Gràcies!

